

S MOPíky pod střechou i v jarní přírodě

Tak jako všichni, těšili jsme se i v našem kroužku MOPíků na jaro. Naplánovali jsme si podobné akce, jaké se nám osvědčily v předcházejících letech, ale bylo nám jasné, že kromě nich přijde tu a tam (ne moc často, ale přece) i nějaké to překvapení. Patří to podle našeho názoru k nekonzumnímu životnímu stylu, že není všechno striktně dané a že si někdy i umíme odpustit, s čím jsme původně počítali. Při pozorování přírody je to také tak – a o to je to zajímavější a dobrodružnější.

Na pozvánkách a plakátech máme vždy podrobně rozepsáno, co budeme při které schůzce dělat a kam půjdeme, a pokud se nic zvláštního nepříhodu, opravdu to pak dodržujeme. Není to ale rozhodnuto natolik pevně, aby nebyl prostor pro změny, pokud se na nich jednomyslně domluvíme. Tak to asi chodí všude tam, kde se scházejí mladé rodiny a přizpůsobují se potřebám svých ratolestí předškolního a mladšího školního věku. Je příznačné, že u MOPíků, zaměřených na seznamování s přírodou, nehraje tak moc roli počasí (chodíme ven často i v dešti), zato ale ovlivňování programu zúčastněnými rodiči a dětmi podle momentální situace je jak možné, tak dokonce vítané. Přijde-li někdo s nějakým nápadem, snaží se mu ostatní vyhovět – a zároveň se pamatuje na to, aby se neošidil ani původní plán.

A tak se potom děje například to, že studánka se vyčistí v určený den i přes chladné počasí, nikomu to neubere na elánu a žádná změna se nekoná (jak tomu letos bylo v pátek 8. 4.), jindy ale se odsouhlasí něco, co jsme v době vyhlášení akcí nevěděli a kvůli čemu stojí za to trochu zaimprovizovat a využít nečekanou příležitost. Nemá-li někdo něco proti tomu a nepřijde-li na sraz někdo nový, koho by to zaskočilo, odsuneme původní program na jindy a nevidíme v tom žádný nežádoucí chaos, bereme to v dobrém. Příkladem může být návštěva divadelního představení v rámci akce Skupovy Strakonice dne 18. 3. 2016. Původně jsme byli pozváni na zahrádku k Taschnerům a jako vždycky jsme se těšili, že si tam pohrajeme na čerstvém vzduchu a dozvíme se spoustu nových zajímavostí. Když jsme ale zjistili, že v pohádce „Sedmero krkavců“ vystupuje několikero našich společných přátel, byli jsme všichni (včetně Taschnerových) pro odklad návštěvy - čas schůzky jsme tedy nakonec strávili pod střechou – v hledišti Kulturního zařízení Na Mravenčí skále. Pohyb jsme si vynahradili tak, že před začátkem a po skončení divadla jsme si zahráli na nedalekém hřišti na honěnou a na rybičky.

Podrobnější povídání o tom, jak se nám divadlo líbilo, jak jsou nám blízké klasické staročeské příběhy a jakou zkušenost máme s těmi novodobými (např. „Jak vycvičit draka“), si můžete přečíst na www.csop-strakonice.net v oddílu „Co nebylo v elektronickém časopisu Kompost uveřejněno“ .

Teď, kdy jaro už pokročilo a hadi, „štíří“ a „draci“ budou vylézat čím dál víc, budeme s MOPíky samozřejmě co nejčastěji někde za městem, abychom toho mohli hodně vidět na vlastní oči. Pokud byste se chtěli přidat, můžete klidně ještě teď, i když není začátek školního roku. Ke zvláštnostem kroužku MOP patří totiž i to, že některé rodiny chodí pravidelně na každou schůzku, jiné jen občas, podle toho, jak se jim povede. Ideální je dohodnout se s přáteli a chodit společně, aby děti věděly předem, s kým se setkají, ale aby se zároveň skamarádily i s dalšími účastníky, s kterými se teprve seznámí. Mít pořád ve všem jen jistotu, nebo ji naopak nemít nikdy, to obojí by bylo nepřírozené, proto kombinujeme řád s překvapením i v tomhle – proto můžete na obrázcích ve fotogalerii ŠK (viz [zde](#)) vidět některé tváře u všech pátečních dat, jiné střídavě. A některé jsme zapoměli vyfotografovat, protože při schůzkách čas tak letí, že si na dokumentaci někdy ani nestačíme pomyslet...

Hlavním heslem kroužku MOP je „Škola hrou“. Máme stejnou zkušenost jako psychologové (např. Zdeněk Matějček, Lenka Šulová nebo John Holt), kteří doporučují nechat dětem v útlém věku dostatečný prostor pro vlastní objevování toho všeho důležitého, na co se pak v pozdější době naváže. Všeobecná snaha neustále děti něčemu vyučovat, dobře míněná a vedená pomyšlením na budoucí uplatnění v životě, je sice pochopitelná, ale nebývá spojená s dobrým porozuměním vývoje dětské psychiky. Ve věku, kdy se rozvíjí řeč a malí „žáčci“ si snadno pamatují různé nové pojmy, býváme okouzleni tím, jak správně pojmenovávají třeba rostliny nebo se výborně vyznají v druzích dinosaurů... jenže přílišným podporováním takovýchto znalostí se zbytečně ubírá prostor tomu, co je ještě mnohem důležitější a co musí proběhnout právě v prvních letech života. Jde o upevňování citových vztahů k lidem a věcem, k vlastní osobě, o přirozenou psychohygienu, o udržení hravosti a zvědavosti, atd. atd.

To ostatní neuteče, a když pak přijde ve středním školním věku ta správná chvíle, jde učení snadno a rychle. V kroužku se tedy opravdovou přírodovědou zabývají spolu s vedoucími spíše rodiče, zatímco u dětí nám jde hlavně o to, aby se jim líbilo být venku za městem, aby se chovaly ohleduplně, všeho si samy všímaly, aby je neodrazovalo, nemají-li všechno hned a přesně podle svých představ... a k tomu dobře slouží například klasické staré hry a zábavy. Naši předkové byli moudří a dovedli intuitivně přijít na to, k čemu my složitě dospíváme po dlouhých výzkumech a co se doporučuje v poradnách, zatímco dříve se to samé učily děti jedno od druhého. Mají-li příležitost se setkávat v různorodé skupině, spoustu toho jen tak odkoukají jak od svých vrstevníků, tak od nás dospělých, ani nevědí jak.

V květnu si vynahradíme návštěvu u Taschnerů a kromě toho nás čeká vyrábění květinových srdíček pro maminky, „Vítání ptačího zpěvu“ v Blatné, dobrodružná výprava na další z našich oblíbených zahrádek, tentokrát v Domanicích, za sucha se budeme brouzdat v trávě, hledat jarní květiny a všelijaké zajímavé živočichy, vytvářet domečky pro lesní skřítky... a za mokra si můžeme třeba stavět hráze a pouštět lodičky z kůry a z papíru... Také se podíváme znovu k vyčištěné studánce, k vyvěšeným ptačím budkám a k zasazeným stromkům, aby si děti zvykaly vracet se k tomu, co dříve začaly a co potřebuje stálou péči...

Alena Hrdličková, Šmidingerova knihovna Strakonice, pobočka Za Parkem